

İÇİMİZDEKİ ŞEY TAN

SABA HATTİN ALİ

Yayına Hazırlayanlar:
Prof. Dr. İbrahim Tüzer
Doç. Dr. Selçuk Atay

SABA HATTİN ALİ
ROMAN

Eleştirel Basım

HECE YAYINLARI

SUNUŞ

Değerlendirmenin, kıymet takdirinin, yargılamanın, ahkâm kesmenin tamamlanmış bir yapı içerisinde ortaya konmuş olan eserlerden hareketle değil de zihinsel arınma sürecini yaşayamamış gelip geçici ideolojik saplantılar üzerinden yapılması, aynı zamanda hakikatin de üstünün örtülmesi anlamına gelmektedir. Çünkü “sanat eseri” olarak adlandırılan bir metinde, muhatabının yaklaşım tarzına ve birikimine yönelik olarak derinleşerek genişleyen anlam alanları mevcuttur. Esasa yönelik değerlerin tamamının içinin boşaltılarak “sanal” olarıyla değiştirildiği ve sıradanlaştırıldığı bu çağda, sanat eserinin sözü edilen anlam alanları da gittikçe daralmakta; eser-okur-anlam geçişliliği yüzeyselleşerek derinliksiz bir mahiyet kazanmaktadır. Böylelikle, genel hükümlerin boyunduruğundan kendisini kurtaramayarak “herkes” gibi düşünen okur, zihinsel gelişime kapalı olduğundan sanat eserinin anlam dünyasına kendini dâhil edememekte, metnin anlamını tamamlayamamaktadır.

Sabahattin Ali'nin (25 Şubat 1907-2 Nisan 1948) eserleri de ancak, yukarıda özetle çerçevesini çizmeye çalıştığımız eser-okur-anlam düzleminde derinlikli bir biçimde ele alındığında farklı anlam alanlarına açılarak zenginleşir ve muhatabını metnin anlamını tamamlamaya davet eden bir yapıyla karşımıza çıkar. Diğer taraftan hayatının nasıl sona erdiğine dair muhtelif iddialar henüz tam anlamıyla aydınlatılmamış ve mezarının yeri bugün dahi bilinmeyen bir sanatkârın eserlerinin kıymeti anlaşılamayacak; sanat eseri merkez alınmadan yapılan her türlü değerlendirme çabası, Sabahattin Ali'nin eserlerindeki kalıcı ve esaslı anlamların üzerini örtecektir. Sanatkârları, yalnızca kendi ideolojik görüşlerimiz, inanç sistemlerimiz ve kabul ettiğimiz doğrular üzerinden değerlendirmek doğru değildir. Bu sert ve kaba kutuplaşma, düşünsel ve sanatsal birikimin gelişmesini önlediği gibi, toplumu bir arada tutacak asgari müşterekler hazinesini de yağmalayarak yok etmektedir. Nitekim Sabahattin Ali, devrinin vicdanı olan bütün sanatkârlar gibi, gördüğü bildiği, duyumsadığı hatta sezindiği birtakım tehlike ve tehditlere ima yoluyla işaret etmiş olan bir sanatkârdır.

O, savaşların yıkıma uğrattığı insanlığın yaşama sevgisini, adalet duygusunu ve hayatın devamına olan inancını yeniden yeşertmek ve beslemek istemiştir. Ali'nin anlatı dünyası, yüz yıllardır kaderine terk edilmiş, aç, susuz ve cahil bırakılmış ama kendini derinden ve görünmez bir damar gibi besleyen irfan kültürü ile ayakta tutan Anadolu insanının varolma çabası üzerine kurulur. Burada, “Sabahattin Ali-İnsan ve Eser” adlı çalışmasında onun hayatı ve eserleri üzerine kapsamlı incelemelerde bulunan Prof. Dr. Ramazan Korkmaz'ın, “Sabahattin Ali kimdir? Sabahattin Ali, henüz herhangi bir dünya görüşüne erişemediği için ideolojik doğmalarla düşünen ‘övicüler’in söylediği gibi ‘halk kahramanı’, ‘önde giden savaşçı’, ‘yılmaz savaşçı’, ‘savaş eri’, ‘ordu bozan’, ‘demirci ustası’ gibi terkiplerin içerdiği bir ‘Yüce Sabahattin’ midir? Yoksa ‘yericiler’in söylediği tarzda ‘Bolşevik’, ‘vatan haini’, ‘azılı komünist’ midir? Bizce gerçek Sabahattin Ali, bunların hiçbiri değil...” sözlerine katılmamak mümkün değildir.

Gerçek Sabahattin Ali, Türk edebiyatına *Kuyucaklı Yusuf*, *İçimizdeki Şeytan*, *Kürk Mantolu Madonna* gibi eşsiz romanları kazandırmış olan romancı Sabahattin Ali'dir. Kaleme aldığı hikâyelerle kimi zaman unutulmuş, bir kenara itilerek horlanmış “küçük insan”ın tahassüslerini anlatan; kimi zaman Anadolu gerçeğine derin bir romantizmle birlikte dikkat çeken; kimi zaman da en insanî yanımıza dokunarak yaşamışlığımıza denk düşen metinler yazan hikâyeci Sabahattin Ali'dir. “Ses” adlı hikâyesinin kahramanı Sivaslı Ali'ye yaptığı gibi, bilinçli/bilinçsiz bütün ihmal ve istismar girişimlerine rağmen, beslediği irfan kültürüyle dimdik ayakta kalabilmiş ve yarım yamalak aydın müsveddelerine, kokuşmuş bürokratik düzene boyun eğmeden sazını yol parası yaparak yeniden doğuş mekânlarına dönüş çağrısı yapan Sabahattin Ali'dir. “Burda çiçekler açmıyor/Kuşlar süzülüp uçmuyor/Yıldızlar ışık saçmıyor/Geçmiyor günler geçmiyor” diyen, “Dışarda deli dalgalar/Gelir duvarları yalar/Seni bu sesler oylar/Aldırma gönül aldırma” dizelerinin sahibi olarak gönüllerimize teselli veren şair Sabahattin Ali'dir.

Dolayısıyla bir sanatkârın eserlerine yönelik anlamlandırma gayreti onun ölümlü yanlarından ziyade geriye bırakmış olduğu eserlerinin çağları aşabilecek anlam dünyasına yönelik olmalıdır. Bunun için de

sanatkârdan geriye kalan eserlerin ilk ve tahrif edilmemiş nüshalarına ulaşmak; edebî esere yönelik farklı okuma biçimlerini bu metinlerden hareketle yapmak önemlidir. Elinizde bulunan ve “eleştirel basım” anlayışıyla hazırlanan *İçimizdeki Şeytan*’ın ortaya çıkış amacının bu olduğunun altını çizmek isteriz. Diğer taraftan bu amacımızın doğru bir biçimde anlaşılması için yapılan çalışmanın hususiyetlerine kısaca değinmemiz gerekmektedir.

Bilindiği üzere Sabahattin Ali’nin *İçimizdeki Şeytan* adlı eseri ilk kez *Ulus* gazetesinin 3 Nisan 1939–29 Haziran 1939 tarihleri arasında tefrika edilmiştir. 87’nci tefrikada son bulan roman, bir yıl sonra, Remzi Kitabevi tarafından kitap olarak yayımlanmıştır. Sanatkârın sağlığında eserin başka bir baskısı bulunmamaktadır.

Elinizde bulunan nüsha ise kitabın ilk baskısından hareketle yayıma hazırlanmış; noktalama işaretleri ve sözcüklerin yazımında görülen kimi tutarsızlıklar sanatkârın asıl kullanım biçimiyle birleştirilerek eserin orijinal yapısını korumayı amaçlamıştır. Bunun yanı sıra gazete sayfalarında kalmış romanın ilk hâli mukayeseli bir biçimde okunmuş; sanatkârın dilinde meydana gelen değişmelerin bir gösterge değeri taşıdığı düşünülerek işaret edilmiştir. Her iki nüshada aynı şekilde kullanılan yazım şekilleri, sanatkârın bir üslup özelliği olduğundan değiştirilmemiş, ancak bir dizgi hatası ile yanlış yazıldığı görülen hatalar düzeltilmiştir. Bununla birlikte kitap ve tefrikada yazım tutarlılığı olmayan sözcüklerin yazımında günümüz imlâsı esas alınmıştır.

Sabahattin Ali’nin romanında yaptığı tasarrufları okuyucuya göstermek amacıyla eksiksiz bir metin ortaya koymaya çalıştığımız bu çalışmada kimi izah gerektiren sözcükleri açıklamadığımızı belirtmemiz gerekmektedir. Son dönemde yapılan eleştirel basımlarda metinde geçen sözcüklerin izah edildiği, örneğin Yunan mitolojisinde neye denk geldiği, bahsedilen eserin kime ait olduğu gibi pek çok bilgiye yer verilerek, açıklamalarda bulunulduğu görülmektedir. Öğretici metin olarak nitelenen anı, otobiyografi gibi kurguya dayanmayan eserlerde açıklayıcı olmaları sebebiyle önem arz eden bu bilgiler, kanaatimizce edebî eserde olumsuz bir yapı arz etmektedir. Öte yandan Sabahattin Ali özelinde de görüleceği üzere bu tür izahlar, okuyucunun edebî eseri nasıl alımlayacağına dair bir yönlendirme de yapmaktadır. Dolayısıyla

sanatkâr ile okuyucu arasına girmek anlamına gelen bu tip izahlardan çalışma boyunca kaçındığımızı belirtmek isteriz.

Son olarak bugün için nispeten kullanımdan kalkmış kimi sözcüklerin anlamı ile ilgili olarak tercih ettiğimiz usulden de bahsetmek gerekir. Günümüzde Sabahattin Ali'nin eserlerinin “sadeleştirilmiş metin” veya “günümüz Türkçesiyle” gibi ibarelerle sunulduğunu görmekteyiz. Bilimsel anlamda son derece yanlış olan bu kullanım doğrudan doğruya sanatkârın diline müdahale eden, eserin estetik yapısını da parçalayan yayınlar olarak çoğalmaktadır. Kimi çalışmalarda ise anlamı bilinmeyen kelimeler için eserin sonuna sözlük konulmaktadır. Yazarın diline müdahale eden çalışmalara göre nispeten kabul edilebilir olan bu yöntemde ise edebî eseri okumayı zorlaştıran bir kullanım ortaya çıkmaktadır. *İçimizdeki Şeytan*'ın elinizdeki nüshasında sanatkârın özgün dili muhafaza edilmekle birlikte anlamı bilinmeyeceği düşünülen kimi sözcükler köşeli parantez içinde [...] ve metne uygun bir anlamlandırma ile sunulmuştur.

Doç. Dr. Selçuk Atay ile birlikte yayıma hazırladığımız bu çalışmanın Sabahattin Ali'nin romanının bütünlüklü bir biçimde okunup anlaşılmasına katkı sunmasını umut ediyorum. Atay'a dikkatli ve titiz çalışması; Hece Yayınlarına ve özellikle Ömer Faruk Ergezen Bey'e *İçimizdeki Şeytan*'ın eleştirel bir basımla yayımlanması teklifini getirerek Türk dili ve edebiyatına sundukları katkı teşekkür ederim. Türk edebiyatına ölümsüz eserler kazandıran Sabahattin Ali'yi bu vesile ile rahmet ve minnetle anıyorum.

İbrahim Tüzer
Ankara 2021

İÇİMİZDEKİ ŞEYTAN

I¹

Öğleden evvel saat on birde Kadıköy'ünden köprüye hareket eden vapurun güvertesinde iki genç yan yana oturmuş konuşuyorlardı. Deniz tarafında bulunanı şişmanca, açık kumral saçlı, beyaz yüzlü bir delikanlı idi. Bağa bir gözlüğün alınında daima yarı kapalı gibi duran ve eşya üzerinde ağır ağır dolaşan kahverengi miyop gözlelerini vakit vakit arkadaşına ve solda, güneşin ziyası altında uzanan denize çeviriyordu. Düz ve biraz uzunca saçları, arkaya atılmış olan şapkasının altından dökülerek sağ kaşını ve gözkapasının bir kısmını örtüyordu. Çok çabuk konuşuyor ve söz söylerken dudakları hafifçe büzülerek ağzı güzel bir şekil alıyordu.

Arkadaşı ise ufak tefek, zayıf, kolları sinirli hareketlerle mütemadiyen [durmadan] oynayan, gözleri her şeye keskin bir bakış fırlatan, soluk yüzlü bir gençti.

Her ikisi de yirmi beş yaşından fazla göstermiyorlardı ve boyları ortaya yakındı.

Şişmancası, gözlerini denizden çevirmeyerek anlatıyordu:

“Kendimi tutmasam kahkahayı koparacaktım. Tarih müderrisi [profesörü] sualleri birbiri arkasına sıraladıkça kız şaşırıyor, dört tarafından yardım ister gibi başını çeviriyordu. Bir kere bile notları açıp okumadığımı bildiğim için bal gibi çaktı dedim. Bir de gözüm arkasında oturan Ümit'e ilişti, ne göreyim, kaşıyla, gözüyle profesöre işaretler yapıyor. İsteddiği de oldu azizim, hoca birkaç sudan şey sorup cevaplarını kendisi verdi ve kızı mezun etti.”

“Ümit'e pek mi tutkun?”

“Her kıza tutkun... Biraz yüzüne bakılır olursa...”

¹ Tefrikadaki numaralandırmalar Arap rakamlarıylaadır.

Sonra elini arkadaşının dizine vurarak, hikâyesine devam ediyormuş gibi bir eda ile:

“Hayat beni sıkıyor...” dedi. “Her şey beni sıkıyor. Mektep, profesörler, dersler, arkadaşlar... Hele kızlar... Hepsi beni sıkıyor... Hem de kusturacak kadar...”

Bir müddet durdu. Eliyle gözlüğünü oynattı ve devam etti:

“Hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şey bana cazip görünmüyor. Günden güne miskinleştiğimi hissediyorum ve bundan memnunum. Belki bir müddet sonra can sıkıntısı bile hissedemeyecek kadar büyük bir gevşekliğe düşeceğim. İnsan bir şey yapmalı, öyle bir şey ki... Yoksa hiçbir şey yapmamalı. Düşünüyorum: Elimizden ne yapmak gelir? Hiç!.. Milyonlarca senelik dünyada en eski şey yirmi bin yaşında... Bu bile biraz palavralı bir rakam. Geçen gün bizim felsefe hocasıyla konuşuyordum.² Lafı gayet ciddi tarafından açtım ve ‘hikmeti vücudumuz’u [bir şeyin var olma sebebini] araştırmaya çalıştım. Dünyaya ne halt etmeye geldiğimiz sualine o da cevap veremedi. Yaratmak zevkinden, hayatın bizatihi bir hikmet olduğu hakikatinden dem vurdu, fakat çürük. Ne yaratacağın? Yaratmak yoktan var etmektir. En akıllımızın kafası bile bizden evvelkilerin depo ettiği bir sürü bilgi ve tecrübenin ambarı olmaktan ileri geçemez. Yaratmak istediğimiz şey de bu mevcut malları şeklini değiştirerek piyasaya sürmekten ibaret. Bu gülünç iş bir insanı nasıl tatmin eder bilmiyorum. Bize ziyasını [ışığını] beş bin senede gönderen yıldızlar varken, en kabadayı elli sene sonra kütüphanelerde çürüyecek ve nihayet beş yüz sene sonra adı unutulacak eserler yazarak ebedi olmaya çalışmak yahut üç bin sene sonra, kolsuz bacaksız, bir müzede teşhir edilsin [sergilensin] diye, ömrünü çamur yağurmak ve mermere kalem savurmakla geçirmek bana pek akıllı işi gibi gelmiyor.”

Sesine mühim bir eda vererek ağır ağır mırıldandı:

“Bana öyle geliyor ki, hakikaten yapabileceğimiz bir tek iş vardır, o da ölmek. Bak, bunu yapabiliriz ve ancak bu takdirde irademizi tam bir şey yapmakta kullanmış oluruz. Ben ne diye bu

² Tefrikada “konuşuyorduk”

işi yapmıyorum diyeceksin! Demin söyledim ya, müthiş bir gevşeklik içindeyim. Üşeniyorum. Atalet [Eylemsizlik] kanunu icabı sürüklenip gidiyorum. Eeeeh.”

Ağzını müthiş bir surette açıp³ esnedi. Ayaklarını uzattı. Karşısında oturarak Ermenice bir gazete okuyan yaşlıca bir adam bu genişleme karşısında hemen toplandı ve genç adama ters bir bakış fırlattı.

Arkadaşı bütün bu sözlere, belki onuncu defa dinlediği için pek kulak asmamış, gözlerini etrafta gezdirmeye ve kafasında birtakım fikirleri toplamak ister gibi ara sıra kaşlarını çatarak mırıldanmaya devam etmişti.

Yanındakinin nutku bitince manalı bir tebessümle: “Ömer”, dedi. “Paran var mı? Bu akşam bir rakı içelim.”

Ömer biraz evvelki derin sözlerine pek yakışmayan pişkin bir tavırla:

“Yok ama, birini kafesleriz. Ben bugün daireye uğrasam kolaydı, fakat hiç niyetim yok.”

Zayıf genç, mühim bir tavırla başını sallayarak:

“Seni yakında sepetlerler. Bu kadar asmak olur mu? Zaten bütün daireler darülfünuna [üniversiteye] devam eden memurları yakalarından atmak için bahane arıyorlar. Senin gibi postanede çalışanların vaziyeti büsbütün berbat. Orada vakit her yerden pahalıdır. Yahut böyle olması icap eder.”

Sonra gülererek ilave etti:

“Tevekkeli değil, Beyazıt’tan gönderdiğimiz mektuplar Eminönü’ne kırk sekiz saatte varıyor. Senin gibi gayretli memurlar sağ olsun.”

Ömer gayet sakin cevap verdi:

“Benim mektuplarla alakam yok. Ben muhasebedeyim. Akşama kadar defter dolduruyorum. Akşamları da ara sıra veznedara yardım ediyorum. Para saymak tatlı bir şey Nihatçığım.”

Nihat birdenbire canlanmış gibi:

“Enteresan şey...” dedi. “Umumiyetle [Genellikle] para entere-

³ Tefrikada “açarak”

san bir şeydir zaten. Çok kere cebimden bir lira alır, önüme koyarak onu saatlerce seyrederim. Hiçbir fevkaladeliği yok. Birtakım hünerli çizgiler, tıpkı mekteplerdeki resmi hattî [teknik resim] vazifeleri gibi. Belki biraz daha ince ve karışık... Sonra bir resim. Birkaç satır muhtasar [kısa] yazı ve bir iki imza... Üzerine biraz fazla eğilince insanın burnuna ağır bir yağ ve kir kokusu da vurur. Fakat ne muazzam şeydir bu kirli kâğıt azizim, bir düşün!”

Bir müddet gözlerini yumdu.

“Mesela herhangi bir gün müthiş bir iç sıkıntısı seni boğar. Hayat sana karanlık, manasız gelir. İnsan, biraz evvel senin zırvatladığın gibi felsefeler yapmaya başlar. Hatta yavaş yavaş onu da yapamaz ve canı⁴ ağzını açmayı bile istemez. Hiçbir insanın, hiçbir eğlencenin seni canlandıramayacağını sanırsın⁵. Hava sıkıcı ve manasızdır. Ya fazla sıcak, ya fazla soğuk, ya fazla yağmurludur. Gelip geçenler suratına salak salak bakarlar ve on para etmez işlerin peşinde, bir tutam otun arkasın dan koşan keçiler gibi dilleri bir karış dışarı fırlayarak dolaşırlar. Aklını başına derleyip bu pis ruh hâletini tahlil etmek istersin. İnsan ruhunun çözülmez düğümleri bir muamma [bilmece] gibi önüne serilir. Kitaplarda okuduğun depresyon kelimesine bir cankurtaran simidi gibi sarılırsın. Çünkü nedense hepimizde, maddi olsun, manevi olsun, bütün dertlerimize bir isim takmak merakı vardır, bunu yapmazsak büsbütün çılgına döneriz. Mamafih [Bununla beraber] insanlarda bu merak olmasa doktorlar açlıktan ölürlendi. Bu depresyon kelimesine yapışıp iç sıkıntısının uçsuz bucaksız denizinde bocalarken karşına uzun zamandan beri görmediğin bir ahabap çıkar. Kılık kıyafetinin düzgünce olduğunu görür görmez derhâl aklına kendi meteliksizliğin gelir ve gafil dostundan, talihin varsa, bir iki lira borç alırsın... İşte ondan sonra mucize başlar. Şiddetli bir rüzgâr ruhundan bir sis tabakasını sıyrıp götürmüş gibi içinin birdenbire aydınlandığını, bir hafiflik, bir genişlik duyduğunu görürsün. Eski sıkıntı pır deyip uçmuştur. Gözlerin etrafa mem-

⁴ Tefrikada “canın”

⁵ Tefrikada “sanırım”

nuniyetle bakar ve sen de gevezelik edecek bir arkadaşı aramaya başlarsın. İşte, iki gözüm, ciltlerle kitabın, saatlerce tefekkürün [düşünmenin] yapamadığı işi iki kirli kâğıt başarır. Sen ruhumuzun bu kadar ucuz bir bedel mukabilinde [karşılığında] takla atmasını haysiyetine yediremediğin için belki daha asil sebepler peşinde koşarsın, gökyüzünde birkaç yüz metre daha yükselen⁶ bir bulut, yahut ensene doğru esen serince bir rüzgâr, yahut o esnada aklına gelen zekice bir fikir, sana bu değişmenin sebebi gibi görünmek ister. Fakat söz aramızda, iş bunun tamamıyla aksinedir, cebimize giren iki lira sayesinde ki havanın biraz açıldığını görmek, rüzgârın serinliğini hissetmek, hatta akıllıca şeyler düşünmek mümkün olmuştur... Kalk, iki gözüm, iskeleye geldik. Günün birinde ya çıldıracağız, ya dünyaya hâkim olacağız. Şimdilik bir rakı parası bulmaya çalışalım ve parlak istikbalimizin [geleceğimizin] şerefine birkaç kadeh içelim.”

II

Nihat sözlerini bitirip ayağa kalkınca Ömer’in yerinden kıpırdamadığını gördü. Elini onun omzuna dokundurdu; Ömer biraz irkildi, fakat vaziyetini bozmadı. Öteki, acaba uyudu mu diye bakmak için biraz eğilince arkadaşının, gözlerini mukabil [karşı] taraftaki kanepelerden birine dikerek, fevkalade meraklı bir şey seyrederek gibi etrafla alakasını kesmiş olduğunu gördü. Başını o tarafa çevirip gözleriyle araştırdı. Hiçbir şey göremedi. Elini tekrar Ömer’in omzuna koyarak:

“Hadi, kalksana!” dedi.

Ömer cevap vermedi, yalnız kendini rahat bırakmasını isteyen bir ifade ile yüzünü buruşturdu.

“Ne var yahu! Nereye bakıyorsun?”

Ömer, nihayet başını çevirmeye karar vererek:

“Sus ve otur!” dedi.

Nihat bu emre itaat etti.

⁶ Tefrikada “çıkıveren”

Yolcular yavaş yavaş yerlerinden kalkarak çıkılacak kapılara doğru yürümeye başlamışlardı. Ömer bunların arasından karşı tarafı görebilmek için başını yukarıya, sağa, sola çevirip duruyordu. Arkadaşı onu dürterek söylendi:

“Eee! Sıktın artık. Söylesene, nereye bakıyorsun?”

Ömer ağır ağır başını çevirdi, bir felaket haberi veriyormuş gibi:

“Şurada genç bir kız oturuyordu, gördün mü?” dedi.

“Görmedim, ne olmuş?”

“Şimdiye kadar ben de görmemiştim!”

“Saçmalıyor musun?”

“Şimdiye kadar böyle bir mahluk görmemiştim diyorum!”

Nihat canı sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu, tekrar ayağa kalkarak:

“Sen bütün büyük laflarına ve dillere destan olan zekâna rağmen asla ciddi bir insan olamayacaksın!” dedi.

Bu cümleden sonra dudaklarının kenarında kalan bir istihza [alay] çizgisi birkaç saniye kadar devam etti, sonra yerini lakayt bir ifadeye bıraktı. Ömer de kalkmıştı. Boynunu uzatıp ayaklarının ucuna kalkarak aranıyordu⁷. Bir aralık Nihat’a döndü:

“Daha oturuyor!” dedi. Sonra gözlerini arkadaşının yüzüne dikerek:

“Gevezeliği bırak. Şu anda ömrümün en ehemmiyetli dakikalarını yaşıyorum. Hislerim beni şimdiye kadar asla aldatmamıştır. Müthiş bir şey oldu veya olacak. Şurada gördüğüm genç kız, bana, daha dünyaya gelmeden, daha dünyanın, daha kâinatın teşekkül ettiği sıralardan tanıdığım birisi gibi geldi. Sana nasıl anlatabilirim. ‘İlk görüşte deli gibi âşık oldum, yanıyorum, tutuşuyorum!’ gibi laflar mı söyleyeyim? Fakat işin tuhaf yanı bunlardan başka da söyleyecek sözüm yok. Hatta burada seninle nasıl durup çene çaldığıma hayret ediyorum. Bundan sonra ömrümün bir dakikasının bile ondan uzakta geçmesi benim için ölüm demektir. Demin pek göklere çıkardığım ölüme şimdi müthiş bir şey gibi bakmama

⁷ Tefrikada “aranıp duruyordu”

da hayret etme, ne diye mi hayret etmeyeceksin? Ne bileyim ben. Sana izahat verecek değilim ya... Ne lüzumu var. Yalnız ukalalık etmeden bana bir akıl öğret! Ne yapayım? Korkunç bir vaziyet karşısındayım. Onu bir kere gözden kaybedersem ölünceye kadar ömrüm yalnız aramakla geçer ve herhâlde bu müddet pek kısa olur. Of be. Saçmalıyorum. Fakat fevkalade doğru söylüyorum. Onu bir daha hiç görmemek ihtimali en feci ve maalesef en akla yakın olanı. Düşün ki şu anda çehresini hatırlayamıyorum bile, fakat hafızamdan daha derin bir yerde onun bir taşla hakkedilmiş [kazınmış] kadar keskin bir tasvirinin, akılların almayacağı kadar eski zamanlardan beri mevcut olduğuna eminim. Şu kalabalığın içine gözlerim kapalı olarak karışsam bir kuvvet beni muhakkak hiç şaşırtmadan doğru ona götürecektir.”

Fevkalade süratle söylediği bu sözlerden sonra hakikaten gözlerini kapayarak bir adım ilerledi. Sol eliyle hâlâ Nihat'ın bileğini tutuyordu. Nihat zangır zangır titreyen bu kolun sahibine hayretle baktı. Onun her türlü çılgınlığına alışık olduğu hâlde bu şiddetli heyecan kendisine biraz yabancı geliyordu. Söyleyecek bir şey bulamayarak:

“Sen ne biçim mahluksun Ömer?” dedi.

Ömer'in terli avcu Nihat'ın bileğini daha çok sıktı:

“Bak, bak, hâlâ orada... Görmüyor musun?”

Nihat başını Ömer'in baktığı tarafa çevirince, tamamen boşalan kanepelerden birinde oturan siyah saçlı bir genç kız gördü. Yanında yaşlıca ve şişman bir kadın daha vardı ve bir şeyler konuşuyorlardı. Kız bir elinde kalın bir paket hâlinde bir sürü notalar tutuyor, ötekiyle yanına dayanıyordu. İnce boynunun üstündeki kıvrık saçlı başını zarif bir hareket ettirişi vardı. İlk göze çarpan hususiyeti çenesinin meydana vurduğu kuvvetli bir irade ifadesiydi. Nihat'ın bulunduğu yerden işitilmeyen sözlerinin arasında, kati bir hüküm vermiş gibi susuyor, sonra yeniden, gene bir hüküm bildiriyormuş gibi söze başlıyordu. Bakışları biraz karanlık fakat tabiiydi. Zaten bütün duruşu ve hâli tam bir tabiiilik gösteriyordu. Ara sıra dayandığı yerden kalkarak bir işaret yaptıktan sonra yavaşça kanepenin muşambasına uzanan eli, zayıf denecek

kadar ince parmaklı ve soluk renkli idi. Tırnakları dibinden kesik ve ince uzundu. Nihat bir müddet gözlerini kızın üzerinde dolaştırdıktan sonra başını Ömer'e çevirdi ve "Eh, ne olmuş? Ne var bunda?" der gibi onun yüzüne baktı.

Ömer sayıklıyormuş gibi bozuk bir sesle:

"Hiçbir şey söyleme! Ne cevher yumurtlayacağın suratından belli!" dedi. "Ben kararımı verdim. Derhâl gidip kızı kolundan tutacağım ve..."

Bir müddet sustu, düşündü; sonra mırıldandı:

"Ve... bir şeyler söyleyeceğim herhâlde. Belki de o benden evvel söylemeğe başlayacak. Muhakkak ki beni görür görmez tanıyacaktır. Başka türlü olmasına imkân yok. Ve tanıyınca bunu saklayamayacak. Gel istersen beraber gidelim, sen biraz arkamda dur. Bizi dinle! Aslını bilmediğimiz âlemlerde tanıştığımız bir kızla konuşmamız herhâlde alelade olmayacaktır."

Bunları söyleyerek Nihat'ı kolundan çekti. O elini kurtararak:

"Vapurda rezalet çıkarmak niyetinde misin?"

"Ne gibi!"

"Kız derhâl polisi çağırır ve polis senin gibi bir serseriye kara-kola götürmekte tereddüt etmez. Sen dünyayı kafanın içi gibi ipsiz sapsız şeylerle dolu mu zannediyorsun Allah aşkına? Bir türlü kendine ve insanlara gözlerini açarak bakamayacak mısın? Bütün ömrün tasavvurlar, hayaller, Don Kişot'ça emeller peşinde koşup kendini aldatmak ve aleladeliklerden başka hiçbir şey yapılmayan bu dünyada kendinin ve başkalarının fevkaladelikler yapacağını vehmetmekte mi geçecek? Daha demin dünyada bir insan hiçbir şey yapamaz diyordun, şimdi dünya da pek az insanın yapabileceği hafifliklere kalkıyorsun. Senin alelade bir mecnundan farkın nedir anlamıyorum!"

Ömer hakarete uğramış gibi boynunu gerdi:

"Şimdi görürsün. Senin kuş beynin insanlar arasındaki karanlık ve derin münasebetleri anlayamaz. Burda bekle."

Bu sözleri söyleyerek genç kıza doğru yürüdü. Nihat başını gayri ihtiyari denize doğru çevirerek "Eyvah!" dedi ve kopacak rezaletin ilk gürültülerini beklemeğe başladı.

Gözlerini genç kıza dikerek ağır ağır yürüyen Ömer birdenbire uykudan uyanıyormuş gibi başını silkti. Tam kıza yaklaştığı sırada kulağının dibinde bir kadın sesi:

“O!.. Ömer, nasılsın?.. Hiç görünmüyordun!” dedi. Başını o tarafa çevirince, genç kızın yanında uzak akrabalarından Emine Hanım’ın oturduğunu gördü.

Emine Hanım devam etti:

“Ayol, deminden beri buraya bakıyorsun, geleceksin diye oturup kaldım, bir türlü çeneyi kesemedin. Hadi vapurda kalacağız.”

Her iki kadın doğrularak yürüdüler. Ömer ne söyleyeceğini şaşırılmış, kendini toplamağa çalışıyordu:

“Vallahi ne bileyim... Teyzeciğim. Derslerden, işten vakit oluyor mu? Hem siz beni bilirsiniz canım, kusuruma bakacak değilsiniz ya!” dedi.

Emine Teyze güldü:

“Ayol, senin kusuruna kim bakar! Anasına babasına bile sene de bir kere olsun mektup yazmayan insandan kime hayır gelir! Hadi bakalım, nasılsa buluştuk, anlat bari, ne âlemdesin?”

Ömer gözlerini genç kızdan ayırmayarak cevap verdi:

“Hep eskisi gibi. Vaziyette bir yenilik yok!”

Bu sırada köprüye çıkmışlardı. Hep beraber İstanbul tarafına doğru yürüdüler.

Ömer’in, teyzesinin şişman ensesinden kaydırıldığı gözleri hiç lafa karışmadan yanlarında giden genç kızın bakışlarıyla karşılaştı. Kız bir müddet, bir şey hatırlamak ister gibi devamlı ve dalgın bir bakışla ve gözlerini hiç kırpmadan karşısındakini süzdükten sonra başını ileri çevirdi. Ömer bir müddet de onun uzun kirpiklerinin gözlerinin altına düşen gölgesini seyrettikten sonra teyzesine dönerek başıyla: “Bu kim?” demek isteyen bir işaret yaptı.

Emine Hanım, uzun müddet İstanbul’da oturan Anadolu lulara mahsus bir kibarlıkla:

“Ah!.. Tanıştırmadım mı? Siz birbirinizi tanırırsınız da!.. Macide’yi bildin mi bakayım? Annenin büyük dayısının torunu ayol. Öyle ya, sen Balıkesir’den çıktığın zaman o daha şu kadarcıktı. Altı aydan beri bizde. Piyanoya çalışıyor, bir mektebe de gidi-

yor...”

Başını çevirerek Macide’ye baktı. Bu sırada Ömer’in elini sıkın kız:

“Konservatuvara gidiyorum!” dedi ve gözlerini tekrar ileri çevirdi. Ömer kafasını yorarak adedi yüzleri aşan ve bugün İstanbul, Balıkesir ve daha birçok yerlere yayılmış bulunan akrabaları arasından annesinin büyük dayısını ve onun torununu bulup çıkarmağa çalışıyordu.

Gözleri Emine Teyze’ye ilişince onun yüzünün biraz kederli ve şaşkın bir ifade almış olduğunu fark etti. Sordu; o:

“Bunun yanında söylenmez!” manasına birtakım işaretler yaptı.

Ömer merakla başını eğince, şişman kadın zayıf bir sesle çabucak mırıldandı:

“Sus! Sorma başımıza geleni! Bize uğra da anlatırım!”

Gözleri birçok şeyler söylemek ister gibi oynadı. Bakışlarında kıza karşı alaka ve acınmayı anlatmak isteyen bir ifade vardı. Sağında giden Macide’ye süratle bir göz attıktan sonra Ömer’e dönerek:

“Zavallılığın daha haberi yok... Bir türlü söyleyemiyorum, bir hafta evvel babası öldü... Ne yapacağım bilmem.” diye mırıldandı.

Ömer içinde birdenbire sevince benzer bir şey parladığını hissetti ve gene bir anda bu histen dolayı müthiş bir utanma duydu. Bu ölümü kendisine yardım edecek bir hadise olarak telakki etmenin [kabul etmenin] pek dürüst bir şey olmadığını düşündü. Fakat çimizde, bizim “ahlak” tarafımızda hiçbir şekilde münasebete geçmeyerek hadiseleri muhakeme eden [inceleyen], neticeler çıkaran ve tedbirler alan bir “hesabî” [hasis] tarafımız vardı ve lafta değilse bile fiilde daima o galip çıkıyor ve onun dediği oluyordu.

Bunları düşünürken geçen birkaç saniyelik sükûtu Ömer’in bir akraba ölümü karşısında duyduğu teessüre hamleden [yoran] Emine Teyze:

“Bugünlerde bize uğra, uzun meseledir, sana anlatırım.” dedi.

Eminönü’ndeki tramvay durak yerine gelmişlerdi. Kadın ve genç kız Ömer’den ayrıldılar. Delikanlı bir müddet onların arkala-